

Smysl živých bytostí a jejich aktivit

Existuje základní rozdíl mezi tím, když něco smyslově vnímáme - a proto už nám to dává jakýsi „smysl“ - a mezi tím, když něco má smysl samo pro sebe, bez ohledu na to, zda to smyslově vnímáme nebo ne. Pak totiž už nejde jen o to, že to dává smysl nám, nýbrž je tu jakási instance, která sice našemu vnímání smyslu není nutně nadřazena, ale musí být i v našem porozumění respektována jako skutečná a na nás nezávislá. Nejzřejmější je to zajisté tam, kde jde o projevy života, a životně důležité (pro člověka a jeho lidství) to je ve vztahu člověka k člověku. Odumírání lidskosti se u člověka projeví tím, že se k druhému člověku vztahuje jako k objektu, předmětu, věci, prostředku apod. Bytostně vědět, že „ten druhý“ je někdo jako já, že také on právem o sobě říká „já“, je elementárně důležité pro mne, dokonce daleko důležitější pro mne než pro toho, k němuž se vztahuji. Teprve když pochopím, že to, co pro mne něco znamená, co pro mne má určitý smysl, může pro druhého znamenat něco jiného a mít jiný, neméně určitý smysl, a když s ohledem na to jedním, stávám se - a jsem - člověkem.

(Písek, 040401-3.)